

Violin

EMIL SJÖGREN
1853-1918

Sonat nr 2 e-moll
för violin och piano

Sonata No 2 E minor
for violin and piano

Opus 24

Källkritisk utgåva av/Critical edition by Ingrid Lindgren

Levande Musikarv och Kungl. Musikaliska akademien

Syftet med Levande Musikarv är att tillgängliggöra den dolda svenska musikskatten och göra den till en självklar del av dagens repertoar och forskning. Detta sker genom notutgåvor av musik som inte längre är skyddad av upphovsrätten, samt texter om tonsättarna och deras verk. Texterna publiceras i projektets databas på internet, liksom fritt nedladdningsbara notutgåvor. Huvudman är Kungl. Musikaliska akademien i samarbete med Musik- och teaterbiblioteket och Svensk Musik.

Kungl. Musikaliska akademien grundades 1771 av Gustav III med ändamålet att främja tonkonsten och musiklivet i Sverige. Numera är akademien en fristående institution som förenar tradition med ett aktivt engagemang i dagens och morgondagens musikliv.

Swedish Musical Heritage and The Royal Swedish Academy of Music

The purpose of Swedish Musical Heritage is to make accessible forgotten gems of Swedish music and make them a natural feature of the contemporary repertoire and musicology. This it does through editions of sheet music that is no longer protected by copyright, and texts about the composers and their works. This material is available in the project's online database, where the sheet music can be freely downloaded. The project is run under the auspices of the Royal Swedish Academy of Music in association with the Music and Theatre Library of Sweden and Svensk Musik.

The Royal Swedish Academy of Music was founded in 1771 by King Gustav III in order to promote the composition and performance of music in Sweden. Today, the academy is an autonomous institution that combines tradition with active engagement in the contemporary and future music scene.

www.levandemusikarv.se

Huvudredaktör/Editor-in-chief: Anders Wiklund
Notgrafisk redaktör/Score layout editor: Anders Högstedt
Textredaktör/Text editor: Erik Wallrup

Levande Musikarv/Swedish Musical Heritage
Kungl. Musikaliska akademien/The Royal Swedish Academy of Music
Utgåva nr 662/Edition no. 662
2016
Notbild/Score: Public domain. Texter/Texts: © Levande Musikarv
ISMN 979-0-66166-063-7

Levande Musikarv finansieras med medel från/Published with financial support from Kungl. Musikaliska akademien, Kungl. Vitterhetsakademien, Marcus och Amalia Wallenbergs Stiftelse, Statens Musikverk, Riksbankens Jubileumsfond, Svenska Litteratursällskapet i Finland och Kulturdepartementet.
Samarbetspartners/Partners: Musik- och teaterbiblioteket, Svensk Musik och Sveriges Radio.

Emil Sjögren

I sin samtid var Emil Sjögren (1853–1918) mest bekant för sitt orgelspel, allra helst för sina improvisationer på instrumentet. Han förknippas med Johannes kyrka i Stockholm, där han var verksam från 1891 till sin död. Men Sjögren var också pianist, pedagog och inte minst tonsättare.

Emil Sjögren studerade vid Musikkonservatoriet 1869–74, fortsatte därefter i Berlin med studier för Friedrich Kiel (komposition) och Carl August Haupt (orgel) 1879–80.

Tillbaka i födelsestaden Stockholm var han organist i Franska reformerta kyrkan 1880–84 och undervisade vid Richard Anderssons musikskola 1886–88.

Regelbundna vistelser i Paris från och med 1901 tillsammans med hustrun Berta utvecklade Sjögren som tonsättare – den franska huvudstaden var vid denna tid något av ett europeiskt kulturcentrum. Sjögrens verk framfördes där i en för svenska kompositörer ovanlig omfattning.

Sjögrens verkförteckning innehåller framför allt orgelmusik, solosånger, verk för violin och piano, samt pianostycken, således inga verk i större former. Allra mest framförda är hans solosånger som uppskattas för sina inkännande tonsättningar av de valda texterna. Men också hans verk för orgel och för violin och piano återkommer ständigt i konsertprogrammen.

Emil Sjögren blev invald i Kungl. Musikaliska akademien den 30 januari 1892.

© *Gunnar Ternhag*, Levande Musikarv

Sonater för violin och piano

Emil Sjögren påbörjade sin första violinsonat hösten 1883. Han hade inte många svenska förebilder, däremot var Griegs violinsonater en trolig inspirationskälla. Sjögrens danske musikförläggare Henrik Hennings kan också ha varit pådrivande.

Sjögren skrev sammanlagt fem violinsonater, alla i traditionell form både när det gäller satsernas antal och ordning – fyra satser i alla utom den första som har tre – och yttersatsernas sonatform. Den första och andra sonaten tillkom på 1880-talet, och resten av dem efter 1900, då han tillbringade långa tider i Paris. Under den perioden skrev han också en violoncellsonat och två pianosonater.

Den första sonaten hade en lång tillkomsttid, komponerad under Sjögrens resa 1884–85 till Wien, Merano, München och Paris. Den fick också på andra sätt en internationell start: den gavs ut av Peters förlag i Leipzig och uruppfördes 1886 i Stockholm av den franske violinisten Émile Sauret och den tjeckiske pianisten Felix Dreyschock.

Framgången med denna sonat fick Sjögren att ganska snart sätta igång med violinsonat nummer två. Den uruppfördes på den första nordiska musikfesten i Köpenhamn 1888, i närvaro av Edvard Grieg och många andra nordiska tonsättare, inte minst danska. Sonaten fick genast ett gott mottagande som ett viktigt verk i den unga nordiska musiken. Den skulle genom åren bli Sjögrens kanske största publikframgång.

Ribban var nu högt satt, vilket förmodligen gjorde det svårt för Sjögren att gå vidare inom genren. 1890-talet var en svår period för honom på det personliga planet på grund av allvarlig sjukdom och hans mors död. Han påbörjade en tredje violinsonat under en sejour i Berlin hos Alexander Friedrich, lantgreve av Hessen, men avbröt. Först när han gift sig och återfått hälsan var han beredd att återta arbetet på denna sonat. När Tor Aulin och Wilhelm Stenhammar uruppförde den i Stockholm år 1900 fick den ”ett jublande bifall, som ej slutade förrän tonsättaren ett par gånger visat sig för publiken och mottagit dess tack”. Ett vittnesbörd om både tonsättarens och genrens popularitet.

Här börjar Sjögrens kontakter med några av tidens stora violinister. Den förste av dem var belgaren Eugène Ysaÿe. Han kände till och uppskattade Sjögrens sonater, och när makarna Sjögren sökte upp honom i Paris rekommenderade han sin yngre kollega, den blivande stjärnan Jacques Thibaud. Thibaud spelade den första och den tredje sonaten på en konsert i Paris 1901.

Efter den tredje violinsonaten kom det ytterligare två, 1908 respektive 1914, också de med anknytning till den Sjögrens parisiska miljö. Den fjärde sonaten togs upp av en

annan violinist i världsformat, rumänen George Enescu. Han och Sjögren spelade den tillsammans vid flera tillfällen, och den femte och sista sonaten tillägnades Enescu.

Violinisterna Tor Aulin och Sven Kjellström hjälpte Sjögren med violinistisk sakkunskap för sonaterna. I övrigt är den tysk-franska kombinationen karakteristisk för deras miljö: Émile Sauret, en fransman verksam i Berlin; Alexander Friedrich, vän till Brahms och elev i Faurés kompositionsklass i Paris; George Enescu, påverkad av Brahms och elev till Fauré; slutligen Sjögren själv, utbildad i Berlin och senare verksam i Paris.

Sonaterna mottogs med stigande entusiasm i Sverige under Sjögrens egen tid. Också i tysk, fransk och engelsk press var mottagandet mycket positivt. Därefter följde en lång tid då de sågs som alltför romantiska. En kritik hade dessutom alltid funnits mot att Sjögren lät sina teman återkomma exakt likadana i stället för att variera och bearbeta dem. Själv tillbakavisade han kritiken: ”Det är inte sant att jag ej genomarbetar mina motiv, men – jag överarbetar dem inte”. Till sonaternas kvalitéer hör den rika uppfinningen som gör dem till en tacksam repertoar. De har en bättre tid nu än vad de hade för 50–60 år sedan.

© *Anders Edling*, Levande Musikarv.

Kritisk kommentar

Sonate nr 2 e-moll op. 24 för violin och piano (1888)

Till grund för utgåvan ligger ett manuskript i bläck i Sjögren-samlingen, Statens Musikbibliotek, Stockholm, 6 sidor blyertsskisser av tonsättaren samt den tryckta utgåvan på Wilhelm Hansens förlag.

Autografen är försvunnen och endast blyertsskisserna i original daterade 1888 finns bevarade. Några takter i kopian/manuskriptet är skrivna i blyerts, sannolikt tonsättarens autograf: sats 3 takt 48–51, sats 4 takt 72–73 och takt 168. Separat violinstämman finns inte i manuskriptet.

På manuskriptets första sida har Berta Sjögren skrivit:

Kopia

Omslagssidan Tor Aulins handskrift, liksom de flesta tempo och nyansbeteckningarna. De övriga äro inskrivna av tonsättaren liksom hans namnteckning å sidan 2. (Ant. B.S. 1919)

Emil och Berta Sjögrens eget exemplar av den tryckta utgåvan på Julius Hainauers förlag som tidigare fanns i Sjögren-samlingen, innehåller Tor Aulins tillägg och beteckningar, gjorda på 1890-talet. Det exemplaret har välvilligt lånats ut av violinisten Tobias Ringborg.

I denna nya utgåva är violinstämman identisk med den i manuskriptets partitur.

Den första tryckta utgåvan publicerades 1889 av Laudy & Co, London, Julius Hainauer, Breslau och Kongelig Hofmusikhandel, Henrik Hennings, Köpenhamn. Edition Suecia publicerade alla fem sonaterna för violin och piano i en samlingsutgåva 1957 med tillstånd av de olika förlagen som tryckt sonaterna. I den utgåvan redigerades alla violinstämmorna av violinisten André Mangeot, London.

Sonaten är tillägnad Tor Aulin. Den uruppfördes i Köpenhamn våren 1888 av Tor Aulin och Emil Sjögren.

Kommentarer

I kommentarerna redovisas det som skiljer mellan manuskriptet och den tryckta utgåvan samt Tor Aulins anteckningar. Manuskriptet innehåller skrivfel som redovisas nedan.

Parallellställerna i återtagningssdelen (reprise) i varje sats behandlas enligt tradition lika och därför har Sjögren inte skrivit ut artikulation och dynamiska tecken i m.s.

I Wilhelm Hansens utgåva finns vissa skiljaktigheter vad gäller legatobågar och dynamiska beteckningar i förhållande till manuskriptet.

Förkortningar

m.s. = manuskript
WH = Wilhelm Hansen
TA = enligt Tor Aulins anteckningar
pi. = pianostämman
vl. = violinstämman
part. = partitur
ö.s. = övre systemet
u.n. = undre systemet
< = crescendotecken
> = diminuendotecken

Sats 1

Blyertsskissen: [taktart C med vertikalt streck igenom = på halva].

Takt 3 WH pi.: *rit.*
Takt 5 WH pi.: *a tempo.*
Takt 11 WH vl. + pi.: > jfr. takt 9.
Takt 14 m.s. pi.: *f* saknas.
Takt 22 WH pi.: >.
Takt 23 WH pi.: *p.*
Takt 30 WH pi.: ej *p.*
Takt 31 WH pi.: ej *mf.*
Takt 50 WH pi.: <.
Takt 51 WH pi.: > .
Takt 80 WH vl. + pi.: > .
Takt 82 WH pi.: *cresc.*
Takt 83 WH pi.: *f.*
Takt 92 WH pi.: > .
Takt 108 m.s. vl.: *cresc.* saknas.
Takt 112 TA part.: *p.*
Takt 114 m.s. pi.: sista åttondelsnoten fiss, ej g.
Takt 120 m.s. pi.: *f.*
Takt 121 m.s. vl.: *p* överstruket.
Takt 121 m.s. pi.: *p.*
Takt 122 m.s. pi.: *f* resp. *mf* i två olika handstilar, i vl.: *f* resp. *mf* överstruket.
Takt 126 m.s. vl.: < saknas.
Takt 148 WH vl.: *pp.*
Takt 148 WH pi.: *poco rit.*
Takt 150 WH pi.: *a tempo.*
Takt 153–154 WH pi.: < > jfr takt 8–9.
Takt 155–156 WH pi.: < > jfr takt 10–11.
Takt 168 WH pi.: *p.*
Takt 186+188 WH pi.: accenter över halvnoter, jfr takt 41+43.
Takt 192 TA vl.: sista åttondelen fiss, ej giss.
Takt 195–196 WH pi.: < > .
Takt 197 TA pi.: *pp.*
Takt 206–209 WH pi.: en båge över alla takterna.
Takt 209–210 m.s. vl.: bindebåge h–h saknas.
Takt 225 WH vl. + pi.: > .
Takt 226 TA pi.: *pp.*
Takt 229 TA pi.: överstruket *p.*
Takt 230 TA pi.: *p.*
Takt 235 m.s. vl.: sextondelsbalkarna upphör, antagligen p.g.a. att bläcket började sina.
Bläckskriften blir svagare allt eftersom i takterna 230–234 i part.
Takt 243–244 WH vl.: > .
Takt 245 m.s. vl.: *p* saknas.

Sats 2

Tempobeteckning: m.s. *Allegretto con moto*, WH *Allegretto scherzando*.

Takt 61 m.s. vl.: tenutostreck (-) saknas, jfr takt 69.

Takt 83-84 TA part.: < i början av varje takt.

Takt 85 TA pi.: accenttecken på förslaget ess–ess i oktav.

Takt 99-100 m.s. pi. u.s.: bindebåge g–g saknas.

Takt 104 m.s. pi.: staccato saknas.

Takt 107 TA pi.: *pp*.

Takt 151 m.s. vl.: a tempo saknas.

Takt 155 TA vl.: *f*.

Takt 156 TA pi.: *f*.

Takt 158 TA vl.: > .

Takt 159 TA part.: *p*.

Takt 231 m.s. pi. ö.s.: # före f saknas.

Takt 256 Berta Sjögrens anteckning i TA: spelas ej med repris. Da capo från takt 129.

Sats 3

Takt 123–130 WH pi.: en båge över alla takterna.

Sats 4

Takt 1+2 TA pi.: *fp* på första ackordet.

Takt 19–20 TA part.: cesurtecken inskrivet mellan takterna.

Takt 20 TA part.: *molto tranquillo*.

Takt 28 TA part.: *Tempo I*.

Takt 33 m.s. pi.: < saknas.

Takt 56 WH pi.: *p*.

Takt 71 WH vl.: accenttecken > över ess.

Takt 76+77 WH vl.: accenttecken > på första tonen h.

Takt 79 m.s. vl.: återställningstecken före c saknas.

Takt 90 m.s. vl.: *f* < saknas, jfr takt 82.

Takt 106 WH vl.: *f*.

Takt 108 WH vl.: *mf*.

Takt 110 WH vl.: *p*.

Takt 127 m.s. pi. u.s.: e punkterad halvnot saknas.

Takt 130 m.s. vl.: *p* saknas.

Takt 131 m.s. vl.: *cresc.* saknas.

Takt 131 m.s. pi. u.s.: sista åttondelen g i oktav saknas.

Takt 134 m.s. vl.: *p* saknas.

Takt 135 m.s.: ej *cresc.*

Takt 155 m.s. vl.: accenttecken > över halvnoten e saknas.

Takt 159 m.s. vl.: *cresc.* saknas.

Takt 185 TA & WH pi.: ej *ff*.

Takt 193 m.s. och WH pi.: e. Enligt blyertsskissen ess, jfr takt 195.

Takt 221 TA part.: *poco agitato*.

Takt 221-225 & 227 m.s. pi. ö.s.: noterad en oktav högre.

Takt 223 m.s. vl.: båge diss–h saknas.

Takt 232 TA vl.: *mf*.

Takt 236 TA part.: *poco a poco*.

Takt 238 TA part.: *cresc.*

Takt 240 m.s. pi.: *f* bortskrapat, inskrivet *mf* i WH *f*.

Takt 240 TA part.: *Tempo I (ma sostenuto)*.

Takt 256 TA part.: *f*.

Emil Sjögren

In his day, Emil Sjögren (1853–1918) was most known for his organ playing, mainly his improvisations on the instrument. He was associated with St Johannes Church in Stockholm, where he worked from 1891 to his death. But Sjögren was also a pianist, educator and not least composer.

Sjögren studied at the Royal Conservatory of Music from 1869 to 1874, and later continued in Berlin, studying for Friedrich Kiel (composition) and Carl August Haupt (organ) from 1879 to 1880. Back in Stockholm, the city of his birth, he was the organist at the French Reformed Church from 1880 to 1884 and taught at Richard Andersson's School of Music from 1886 to 1888.

Regular sojourns in Paris with his wife Berta from 1901 on developed Sjögren as a composer, as the French capital was something of a European cultural centre at the time. Sjögren's work was performed there to an unusual extent for a Swedish composer.

Sjögren's body of work mainly comprises organ music, solo songs, works for violin and piano and piano pieces; thus there are no large-scale works. Most performed are his solo songs, which are appreciated for their empathetic musical compositions of the selected texts. But his works for organ and for violin and piano also recur constantly in concert programmes.

On 30 January 1892, Emil Sjögren was elected to the Royal Swedish Academy of Music.

© *Gunnar Ternhag*, Levande Musikarv
Transl. Martin Thomson

Sonatas for violin and piano

Emil Sjögren began his first violin sonata in the autumn of 1883. He had few Swedish paragons; Grieg's violin sonatas were a probable source of inspiration, however. Sjögren's Danish publisher Henrik Hennings may also have been a driving force.

Sjögren wrote a total of five violin sonatas, all in traditional sonata form regarding number and order of movements – all in four movements, excepting the first, which has three – as well as the outer movements' sonata form. The first and second sonatas were written in the 1880s, and the others after 1900, when he spent long periods in Paris. During this time, he also wrote a cello sonata and two piano sonatas.

The first sonata knew a long gestation. It was written during Sjögren's 1884 to 1885 travels to Vienna, Merano, Munich and Paris. It also saw its international beginnings in other ways: it was published by Peters in Leipzig and first performed in Stockholm in 1886 by the French violinist Émile Sauret and the Czech pianist Felix Dreyschock.

Its success spurred Sjögren to begin the second violin sonata quite soon afterwards. It was initially performed at the first Nordic Music Days in Copenhagen in 1888, in the presence of Edvard Grieg and several other Nordic composers, many of them Danish. The sonata was immediately well-received as an important work in young Nordic music. Throughout the years, it was probably Sjögren's greatest public success.

The bar was now set high, which presumably made it difficult for Sjögren to progress in the genre. The 1890s were a difficult time for him on a personal level, owing to serious illness and the death of his mother. He began a third violin sonata during a stay in Berlin with Alexander Friedrich, Landgrave of Hessen, but interrupted his work. It was only once he had married and recuperated that he was ready to resume work on this sonata. When it was first performed in Stockholm in 1900 by Tor Aulin and Wilhelm Stenhammar, it received 'a huge ovation, which did not stop until the composer had appeared before the audience several times to receive their thanks' – a testimonial to the popularity both of the composer and the genre.

At this point, Sjögren's contacts with some of the great violinists of the age began. The first was the Belgian Eugène Ysaÿe. He knew and appreciated Sjögren's sonatas, and when the Sjögrens met him in Paris, he recommended his younger colleague to

them – the star-in-the making Jacques Thibaud. He was to play the first and third sonatas at a 1901 concert in Paris.

After the third violin sonata, two more appeared in 1908 and 1914, which were also linked to Sjögren's Parisian milieu. The fourth sonata was taken up by yet another world-class violinist, the Romanian George Enescu. He and Sjögren played it together on several occasions, and the fifth and last sonata was dedicated to Enescu.

The violinists Tor Aulin and Sven Kjellström helped Sjögren with their violin expertise for the sonatas. Otherwise, the German-French combination is characteristic for their circles: Émile Sauret, a Frenchman who worked in Berlin; Alexander Friedrich, a friend of Brahms and a student in Fauré's Parisian composition class; George Enescu, influenced by Brahms and a student of Fauré's; and finally Sjögren himself, educated in Berlin and later active in Paris.

In Sweden, the sonatas were received with mounting enthusiasm in Sjögren's own lifetime. They were also very well-received in the German, French and British press. There followed a period during which they were considered far too romantic. Furthermore, the criticism had been levelled against Sjögren that he allowed his themes to return in the exact same shape instead of through variations and developments. He himself retorted: 'It is not true that I do not develop my themes – but I do not over-develop them.' Thanks to their rich invention, the sonatas are a rewarding repertoire, and they now enjoy better days than they did 50 or 60 years ago.

© *Anders Edling*, Levande Musikarv.
Trans. Martin Thomson